

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania K. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 czerwca 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 30 września 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

1. odrzuca skargę kasacyjną

**2. odpis postanowienia przedstawia Okręgowej Radzie
Adwokackiej w C.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 30 września 2005 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił apelację K. W. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 8 marca 2004 r.

Na powyższe orzeczenie ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Tylko skarga kasacyjna spełniająca wymagania z przepisu art. 398⁴ § 1 k.p.c. może być rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Powinna ona wskazywać okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 k.p.c.) Innymi słowy Sąd Najwyższy rozpatrzy tylko taką sprawę, w której występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M. Prawn. 2001, nr 13, poz.670) lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta związana jest z naruszeniem przez Sąd prawa i musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie zachodzi nieważność postępowania. Tak więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie nie mogą powoływać się li tylko na wskazane podstawy kasacyjne (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.), lecz musi pozostawać w ścisłym związku z art. 398⁹ § 1 k.p.c., według którego Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występują wskazane wyżej okoliczności, zaś rzeczą skargi jest przekonanie Sądu Najwyższego, że powyższe okoliczności występują. A contrario, gdy brak jest takiej okoliczności, Sąd Najwyższy uprawniony jest do odrzucenia skargi kasacyjnej (art. 398⁶ § 3 k.p.c.). Zatem wniosek z art. art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. rozumiany wąsko jako żądanie przyjęcia skargi kasacyjnej bez głębszego uzasadnienia i odniesienia się do okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie może być oceniany jako spełnienie wszystkich wymogów skargi z art. 398⁴ § 1 k.p.c. Tak wąsko rozumiany wniosek byłby zresztą zbędny bowiem jeśli skarga kasacyjna w ogóle jest przez stronę wniesiona to jest oczywistym, że strona oczekuje jej przyjęcia.

Oceniając przedmiotową skargę kasacyjną Sąd Najwyższy nie dopatrywał się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na brak spełnienia wymogu określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Skarga kasacyjna nie zawiera uzasadnienia podstaw kasacyjnych oraz wniosku o jej przyjęcie, a tym samym uzasadnienia, które korespondowałoby z przesłankami z art. 398³ § 1 k.p.c., służącymi Sądowi Najwyższemu do oceny, czy skarga ta zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Ponadto Skarga kasacyjna nie wskazuje podstawy naruszenia prawa materialnego. Natomiast wskazana podstawa prawa procesowego – art. 278 § 1 k.p.c. ewidentnie dotyczy ustalenia faktów i oceny dowodów, które w obowiązującym stanie prawnym nie mogą stanowić samodzielnej podstawy kasacji w rozumieniu art. 398³ § 3 k.p.c..

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną.
